

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÈNTIMS PER TOT ESPANYA.
 Números atrassats: 10 cèntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.-Estranger, 2'50.

TEULAS Y BOYNAS

Ao sé qué 'ls passa als carlins qu' encare no senten parlar de 'n Nocedal ja 'ls hi xarricant las dents. Per jefe l' havian tingut, l' havian estimat, l' havian considerat, l' havian obehit, y no obstant avuy no 'l poden veure ni en pintura. L' altra vegada que va venir a Barcelona van armarli aquella saragata monumental del *Teatro del Olimpo* que va acabar a cops de punys, a cops de rosaris, a cops de cadiras y no a cops de Sant Cristos, porque de Sant Cristos als teatros no se 'n usan.

En la ocasió present, a l' anunci de l' arribada de 'n Nocedal se 'ls va remoure la sanch dintre del cos. A l' estació l' esperavan per veurel y saludarlo. Havian fet gran provisió de pitos y taronjas, y a pesar de que la policia vigilava aquells encontorns per prevenir qualsevol desordre, en Nocedal va sortir sigilosament per la porta de las mercancias, que dona al carrer d' Ocata. Los carlins van quedar-se ab los pitos a las butxacas y ab un pam de nás.

A la nit del dissapte va anar Nocedal al *Foment* a donar una conferencia de carácter económic misfich, y després de haverne sortit protegit per la policia, quan s' encaminava a la imprenta del *Diario Catalán*, órgano dels integristas, los carlins que avuy no poden usar trabuch a tot estrop, las varen empendre contra 'l carruatje a cops de pedra.

Diumenje, vetllada política al Saló de Congressos, Palau de Ciencias, y al sortir l' orador del local, pitada carlista, cargas de policia contra 'ls alborotadors y detenció de cinch carcundas, provistos tots ells del seu corresponent pito y de una porció de taronjas. Algún fins portava ganivet de mollas, mitj enredat ab los rosaris.

Dillúns tenian projectada 'ls integros una excursió a Vallvidrera; pero van desistir de ferla. Sembla que 'ls carlins molt práticos en materia de trascar per las montanyas cubiertas de farigolas, s' havian adelantat fent una parada als integros. Aquests anavan a fer una arrossada, y si 's descuidan una mica, 'ls carlins se 'ls hi menjan en Nocedal fet ab lo mateix arrós qu' ells tenian preparat.

Las personas imparciais que han sentit parlar al jefe integro: los que al *Foment* van sentirli dir gofias históricas tan estupendas com la de que 'ls cataláns y aragonesos havian anat a conquistar la Turquía, quan aquesta nació no existia encare: que quan lo

Parlament de Casp eran dotze 'ls pretendents a la corona aragonesa: que Colón va donar la volta al món: que al sigle y mitj de anar los espanyols a colonisar la América ja hi havia en aquell continent nacions que tenian lo ram de industria més adelantat que cap més nació d' Europa; los que van sentirlo desbarrar, com no desbarraria un estudiant de ters any de institut, se preguntan:

—¿Tant val aquest home, baix lo punt de vista intelectual, que 'ls carlins li tingan tanta rabia?

Com orador, encare que parla ab alguna facilitat, vol tenir arranchs de tribuno y li faltan pulmóns. Res més trist que aquella cara denarida, injectada de sanch com si li vingues un atach apoplétich, cada vegada que ab veu de pollastre físich tracta d' escarnir un d' aquells periodos que son la gloria de 'n Castelar. Té la manxa massa petita per encendre la fornal del entusiasme.—¿Y a un home aixis temen los carcundas?

Com a polítich, lo seu ideal es una especie de nihilisme católich reaccionari. Enamorat de la antigua Espanya del absolutisme, voldria restablir un estat de cosas, que 'l progrés humà ha destruhit, ha esmicolat per sempre més. Lo seu ideal es un partit, ni monárquich, ni republicá, adjudicant la jefatura a Jesucrist. ¡Jesucrist jefe de un partit polítich! Es lo que 'ns faltava veure. ¡Y 'ls carlins s' ho prenen en serio y 's gastan los diners en pitos!....

May s' haurá vist un efecte més evident de las grans cegueras que produheixen la ignorancia y 'l fanatismo. Llanuts, carrinclóns y fieras per temperament, tant los carlins com los integros, tenint sempre 'l nom de la caritat cristiana als llabis, s' odian y 's detestan a mort. La paraula *Déu* figura en la bandera d' uns y altres, y n' obstant, si poguessin marse ab la vista, 's matarían. ¡Bonica manera de practicar las doctrinas evangélicas!

De tots modos los liberals no tenim sino motius de felicitarlos de que aixis procedeixin. Avants, quan anavan junts, tota la bilis de aquell laborator d' odi que cada un d' ells té dintre del cos, l' esmersavan en combatre'ns. Avuy ja no 's recordan de nosaltres, y la gastan tota en obsequiarse mútuament.

En Nocedal no vá voler aguantar las impertinencias del rey de las húngaras, certas capritxadas, que sense ser rey usa en Carlets, tal com si 'n fos ja, y de las quals, dintre de poch ne será víctima, segons diuhen, lo mateix *Llauder*; y en Nocedal que, si no té un gran talent, gasta malas moscas, va declarar-se en rebeldía. Ben poch li costava 'l f-rho: en Carlets no pot pescarlo y f-rlo penjar per traïdor. Desde Espanya pot fer impunement un pam de nás al hoste de Venecia.

Pero lo més bonich, es que en Nocedal no vá quedar-se sol. Una gran part del partit carlista vá seguir-lo, principalment la gent de sotana y barret de teula. Té avuy en Nocedal més clero a la seva disposició que l' arquebisbe de Toledo, primat de las Espanyas. Es una especie de prelat sense mitra, un prelat de bigoti y mosca, a qui 'ls ensotanats que fan política obehixen a cegas.

De aixó ploran los carcundas. Ab en Nocedal han perdut als jesuitas, que 'ls donavan tants recursos; han perdut ademés, l' influencia de la trona y 'l confessorari; lo concurs de aquells capelláns ganxeros, que en certs moments predicavan com uns alarbs la guerra santa y reclutavan llanuts, enviantlos a las filas carlistas; ab en Nocedal han perdut la gran forsa que rebian del fanatismo religiós.

Los capelláns se negan a assistir al enterro del carlisme y 's prestan sols a formar part en l' enterro del integrisme.

Perque tant l' integrisme com lo carlisme, son un parell de morts. Ha passat lo seu temps. La civilizació 'ls ha asfixiat; y per més que 'ls carlins xiulin, y qu' en Nocedal digui:—«Ja podéu xiular: si l' ase no vol beure», es lo cert que ja no tindrán forsa may més per encendre novas guerras civils, y rabejarse en los bàssals de sanch liberal, com ho feren dos vegadas en lo que vá de sigle.

Los carlins ja no tenen forsa sino per empunya 'l pito, en lloch del trabuch, y 'ls integros ja no tenen orellas per sentir xiular las balas, sino 'ls galls de 'n Nocedal quan fá discursos, ni tenen camas tampoch per embesuir, sino per escórrers, quan los seus antichs amichs de la faccia, 'ls tiran pedras y taronjas.

P. K.

ALS 417 BIGOTIS

dels empleats del Ajuntament de Madrid, afeytats ab motin de la celebració de la cabalgata histórica

SONET

Ha sigut vostre sino ben fatal, joh, bigotis! que estavau rapapats a sota de la trompa dels empleats de la vida del os, la noble y real.

Una disposició molt carcamal digna sols de barbers desanimats, ha vingut a deixarvos afeytats, ¡com si lo esser bigoti fos un mall!

Y al cap-de-vall, ¿per qué? ¿Per qué ha sigut aquesta *degollina* que hi ha hagut?

per fé una moixiganga y darse to recordant fets y temps de la picó; parodiant ab vosaltres, gent de pé!, la memorable nit de Sant Daniel.

RAMONET R.

Sembla que 'l govern portugués y l' espanyol han fet un tractat de aliança al objecte de ajudarse mútuament en lo cas qu' en alguna de las dugas nacions se tractés de proclamar la República.

Pega després: llambregada als consums y observa en aquest ram tals enormitats y gatuperis, que des- enyant altra vegada la ploma, ompla 'ls feliats de víctimas, sembrant cesantias a grapats.

Sense descansar, torna a la casa de la vila y diu als regidor:
 —Senyors: tots vostès son personas laboriosas, y qui més qui menos no hi ha ningú qui no tingui la seva ocupació. Com los serveys municipals exigeixen molta vigilancia, vostès, pera cumplir ab lo seu deber, han d' abandonar los assumptos y negocis particulars, y al adrogar li va malament la botiga, al taberner no li marxa be la taberna y l' metje desatè 'ls seus clients... Basta ja de sacrificis, jo, que no tinc res que fer y soch persona acomodada, m' cuydare de tot y assumiré totes las delegacions que vostès tenian. Aixís podrán cuydarse de las cosas de casa seva y jo m' proporcionare distracció y entreteniment.

Conseqüencia d' aquest discurs, a Madrit no hi ha delegats ni inspectors de mercats, consums, vies públiques, jardins y demés endergas: l' arcalde primer es l' inspector de tot.
 Sanejada una mica l' atmósfera tan en l' interior com en l' exterior, lo marques de Cubas ha comensat a examinar detalls y ha trobat que en lo palau de la vila s' feyan grans preparatius pera celebrar una recepció.
 —Si?—ha dit l' home:—per recepcions estém ara! Lo poble que no te diners per menjar no hi ha de tenir per guarniments y lluminaries.
 Y d' una plumada suprimeix la recepció en projecte.
 Seguidament crida als forners y 'ls diu poch més ó menos.
 —Es necessari que fassin lo pa bo, que tingui 'l pes corresponent y que 'l venguin barato...
 —Oh! Ja veurá... ja veurá...
 —No admeto excuses: si vostès no poden fer 'l pa ab 'as condicions que 'ls marco, ja trobare jo qui 'l fassi...
 Senyor Martí y Gofau, arcalde novísim de Barcelona: no li sembla que aquest *figuri* que porta *La moda municipal madrileña* es elegantísim?
 Probi de ferse un traje com aquest. Estich segur que li cauria d' alló més bé.

FANTÀSTICH.

EYA aquest día un telegrama:
 «El Sr. Romero Robledo ha ido a Palacio al objeto de cumplimentar a la reina regente. Hacia tres meses que no lo habia efectuado a causa de la afecion que padece en la nariz»
 ¡Tres meses sense acostarse a Palacio! Seria tal vegada que l' nás no li servia per res. Avuy estarà ja més aliviat y hi haurá anat a ensumar alguna cosa. Com per exemple: si continuarán per molt temps al poder.

En Nocedal ha desistit de visitar la ciutat de Sabadell.

Ha fet molt bé. No es la llana que s' fabrica en aquella industrial ciutat la qu' ell necessita explotar en defensa de las sévas idcas.

Una anécdota que conta un periódich de Bruselas:
 Quan lo rey nen estava malalt, l' aná a veure 'l Monstruo, y li preguntá:
 —¿Qué tal, Alfonso?
 Y 'l rey nen li respongué:
 —Para mamá soy Alfonso, pero para tí soy el Rey.

Digni, Sr. Cánovas: ¿li agradan las xufias?

En Sagasta no s' mou d' Avila. Diuhen los séus amichs que l' impedeix de moures un floronco que li ha sortit.

¿Un floronco no més?
 Vaja, jo crech que son dos.
 Primer floronco: l' decret conseguit per en Cánovas, de reapertura de las Cortes.
 Floronco número dos: l' article de Castelar, demanant lo pressupost de la pau.
 ¡Pobre Sagasta! ¡Ja té estona de gratar!

Al anarsen de Madrit los reys de Portugal, varen disposar que l' conde de Ficalho repartís gratificacions y cantitats al pobres.
 Es molt singular que al encarregat de repartir pis-trinchs li dignin conde de Ficalhos.
 Més aviat li haurían de dir: conde de Treure 'ls.

En l' última corrida de toros celebrada a Madrit, los espasas van brindar la mort als reys de Portugal, posantse ajonollats.
 ¡Ab, salao!
 Després de la corrida, en Romero Robledo va convidar als principals toreros a menjar a Fornos.
 ¡Olé! Y ¡viva la gracia, la sal y la sandunga de la flamenqueria conservadora!

Lo vespre que l' cotxe de 'n Nocedal va ser a pedregat en la Gran-via, un vigilant va tocar lo pito demanant ausili.
 Y va dir un vehi de aquell carrer:
 —¿Quina pega té aquest Nocedal! ¡Fins quan tractan d' ausiliarlo l' xiulan!
 En Nocedal diu qu' es integro.
 ¿Y qué voldrian los carlins?
 Una cosa molt senzilla: partirlo en dos trossos per destruir la seva integritat.

L' altre día a Vilaseca, un bou va embestir contra la locomotora de un tren.
 Inútil dir que l' pobre bou va quedar esmicolat.
 D' aquest fet se 'n podria escriure una fábula y dedicarla a n' en Nocedal y a tots quants pretenen donar caparradas contra la marxa del progrés.

Nocedal en lo Palacio de Ciencias va dir qu' ell no sería may ministre, ni tant sols estanquer.
 Un rector de fora, un verdader capellá singlá que l' escoltava mastegant una cigala, va dir:
 —Malament. ¡Ja no piparem!

Per haver escrit un article, titulat *Dos reinas*, un ilustrat redactor de un periódich de Madrit va ser tancat a la presó.
 Gran manera de que per distreure la seva soletat demanés un tablero de ajedrez y s' posés a jugar ab las dos reinas.
 Es l' únich recurs qu' en temps de reacció tenim los periodistas de entretenirnos ab las dos reinas, sense corre cap perill.

La *Dinastia*, parlant de la reina de Portugal, publica las següents ratllas:
 «El pueblo, en su entusiasmo delirante, la ha bautizado a su manera: la llaman «la barbiana portuguesa.»

Tals van posantse las cosas que D. Antón, sens apuros, lo dia menos pensat, crech que se 'ns vesteix de xulo.

Un retruch que feya un carlí, enemich declarat de 'n Nocedal:
 —Nocedal, pare, era primer miliciano y després va ferse carlí. No sería gens extrany que 'l seu fill, que de primer va ser carlí, al últim se fes miliciano.

En lo cementiri.
 Un amich del difunt, en lo moment de anar a donar terra sagrada al cadáver, pronuncia l' oració fúnebre de costum, comensant ab las següents paraulas:
 —Descansa en pau, amich de l' ánima! Tú te 'n emportas lo carinyo de la teva esposa y l' cor dels téus fills; tú te 'n emportas lo consol del que sofreix y l' alivi del menesterós; tú te 'n emportas l' agraument de tots los téus amichs; tú...
 En aquest punt interromp lo discurs, perque un dels assistents li estira l' faldó de la levita.
 —¿Qué hi há?—pregunta l' orador ab veu baixa.
 Y l' altre li diu a cau de orella:
 —No s' olvi de dir que també se 'n emporta docents duros que li vaig deixar sense recibo l' dimars de la senmana passada.

Entre mestressa y criada:
 —¡Sembla mentida que tinguís tan poch judici! ¿No 't donas vergonya de deixarte abassar per un guardia civil?
 —Ja veurá, senyoreta... jo no volia pas; pero ell s' hi ha empenyat... ¿y qué havia de fer jo pobre de mi?
 —Havias de oposarhi, fer resistencia.
 —Ay, senyoreta... ¿qué s' creu que no ho sé? Els que fan resistencia a la guardia-civil los passen pel con-cell de Guerra.

Entre mestressa y criada:
 —¡Sembla mentida que tinguís tan poch judici! ¿No 't donas vergonya de deixarte abassar per un guardia civil?
 —Ja veurá, senyoreta... jo no volia pas; pero ell s' hi ha empenyat... ¿y qué havia de fer jo pobre de mi?
 —Havias de oposarhi, fer resistencia.
 —Ay, senyoreta... ¿qué s' creu que no ho sé? Els que fan resistencia a la guardia-civil los passen pel con-cell de Guerra.

1.* XARADA.—Es-ca-pa-ra-ta.
 2.* ANAGRAMA.—Ram-Mar.

3.* TRENCA-CLOSCAS.—La escala de la vida.
 4.* GEROGLIFICH.—Per un pany, una clau.
 Han enviat las 4 solucions los ciutadans V. B. (Toyo Petit, Un Feligrés y Pep Carpora; n' han endavinadas 3 Un Xueta sense qua, Palitrochs y M. N. R.; 2 R. Pueyo, y F. Elias; y 1 no més Pep de Cardedeu, B. Lloveras y Oilime.

XARADA
 La Tuyas de ca 'l Cirera está mo. l tercera-quarta, tercera casa ab lo Pere qu' es un nebot de la Maria.
 Lo Pere qu' es calavera es un jove poch formal.
 li agrada molt lo primera del Priorat y de Total.

MUDANSA-SINONIMIA
 Una dona que ven tot y la ven bastant total.
 té la total mes groixuda que las parets de un palau.

TRENCA-CLOSCAS
 UN MASÓ
 Formar ab aquestas lletras, degudament combinadas, lo nom de un poble de Catalunya.

ROMBO
 Primera ratlla vertical y horizontal: consonant.—Segona: Peix.—Tercera: arbre.—Quarta: pintor celebré.—Quinta: fruyta.—Sexta: nom de dona.—Séptima: consonant.

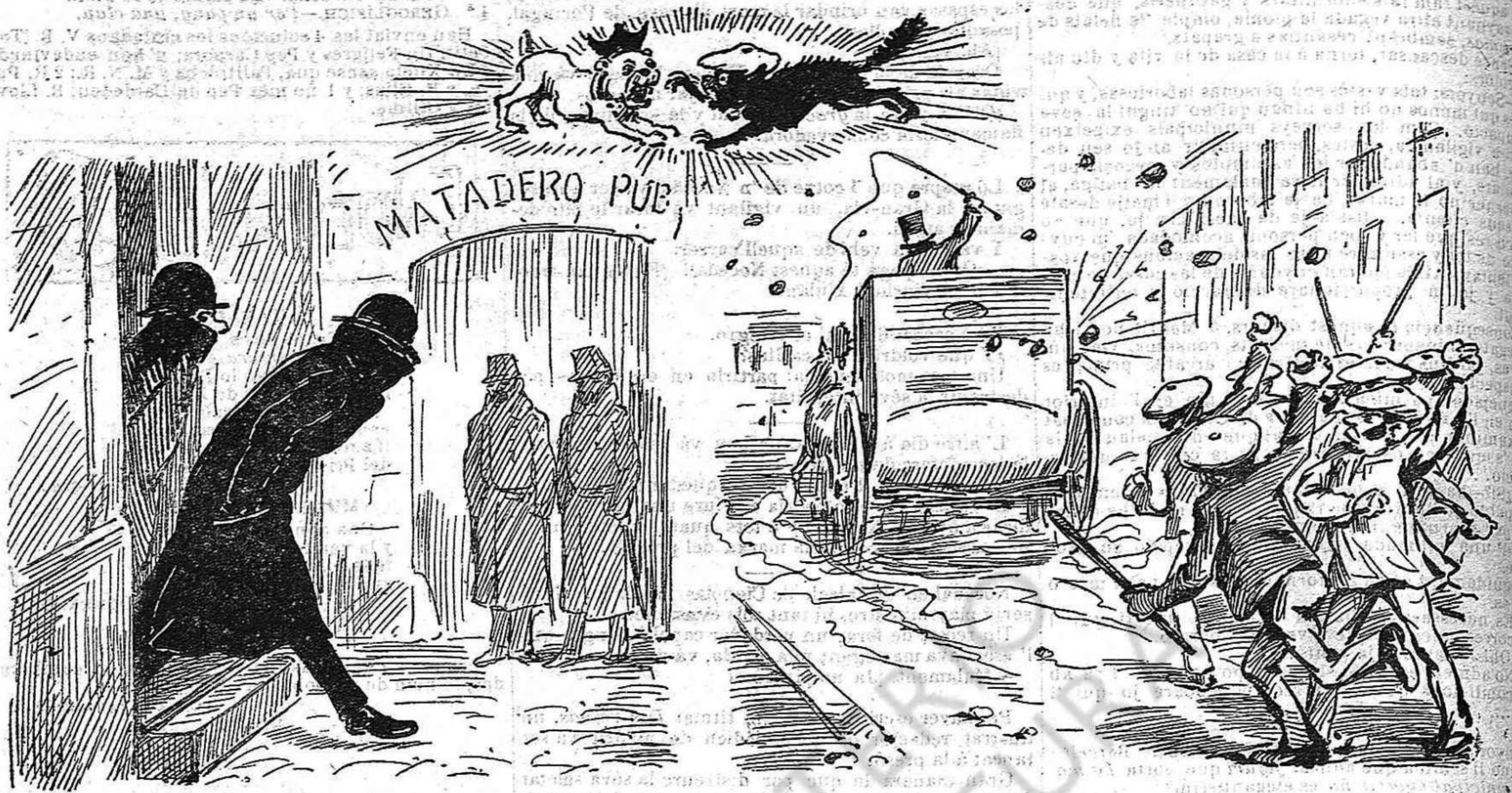
GEROGLIFICH
 :: + F
 I I
 +
 B V I

CORRESPONDENCIA PARTICULAR
 Ciutadans F. Elias, Salvador C. March Martori, Sebastián Carbonell, Floridor, Pep Xarrai, Magi Güell, M. Atiragram, J. Reig, Dallonsas, J. Panyella y G., Pep t del. Ou., E. A. y S. Estudiant y J. B. y F.—Lo que 'ns envian aquesta semana no fa per casa.
 Ciutadans A. Leonart, E. Vinyas, Pep Magra, Pepet dels Ous, Igualadí, Franciquet, Jaumet de Tarrasa, Sis Mostarás, J. Masseguer D. J. T. y R., R. Finet, Oilime, B. Llorens, Pep de Cardedeu, Mata-sogras, V. B. (Toyo Petit), Dos Inglesos, Un de la Seba, Mr. Engon, Eudalt Mas, Onifid v Espana xatos.—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns remetén.
 Ciutadá A. S. (Aleixar): Si vol que l' entenguém, haurá d' explicarse més clar.—J. Oromi Arús: Per l' Almanach arriba tart; apart de que l' article es fluixet.—P. de P. Juanico: Va bé.—J. Staramsa: Idem tant la xarada com lo sonet.—P. C. de la S. F. de G.: No 'ns fa felissos la seva poesia.—Japet de l' Orga: Aceptém tot lo que 'ns envia.—Pepito Quevé del Hort: No va prou bé.—M. Garay: Per l' Almanach de la Es- quella, no arriba a temps.—P. P. T.: Va bé y ho publicaré.—Amadeo: Lo mateix li dirém.—M. Bonapasta: Publicaré alguns cantars: la poesia es fluixa.—J. Sala: Los epigramas son massa verets.—F. Llenas: L' envío va molt bé: queda acceptat.—Cont r de Catalunya: No podém dirli res en concret, respecte a la poesia de la senmana passada. Las de aquesta senmana ván bé.—Ciudadano que lee La Esquilla: Li doném las gracias pels datos que 'ns envia.—Hereu del Vendrell: La poesia es fluixeta.—Pepet del Vendrell: Idem, idem.—Quim Artigayre: L' article va bé.—A. Carreras: Gracias per l' envío del article.

¡NINCH NANCH! ¡NINCH NANCH!
 Está imprimintse rápidamente
L' ALMANACH
 DE
La Campana de Gracia
 pera 1893

Poden fer los pedidos los correspondals sens perdua de temps.
 LOPBZ, editor.—Rambla del Ríu. 2.
 BARCELONA.—A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.

L' ODISSEA NOCEDALINA

EN L' ESTACIÓ DE FRANSA.
Fugint de una escandalaria
và sortir per la porta del darrera.

EN LA GRAN-VIA.
Los xatos de Barcelona
à cops de roch i' empaytan una estona.

EN LO SALÓ DE CONGRESSOS.
Lo concurs era allí inmezz
y 'l clero 's dedicava á ferli encens!

LO DISCURS.
«Yo declaro aqui ante el clero
que no seré ministro ni estanquero.»

UN COMENTARI.
— Mossén Magí, ja 's veu clá,
si un dia mana no podrém pipá.

LA MARXA.
— ¡Se 'ns escapa, malehit siga!
y mireu, desde 'l tren ens fa la figa!